

דְּבַעְלָהּ. (הָרָא הוּא דְכְתִיב, (תהלים לו) וְצַדִּיק חוֹנֵן וְנוֹתֵן).
 וּמֹשֶׁה פָּה אָמַר, הַנְּנִי נוֹתֵן לוֹ אֶת פְּרִיָתִי, כְּמָה
 דְּצַדִּיק דְּלְעִילָא נוֹתֵן, אוֹף אָנָּא הַנְּנִי
 נוֹתֵן, מִתְּנָה לְמַהְדֵּר מִתְּנָה אִיהִי. וּבְגִין פְּרִית
 דָּא, רְוּוּחַ פְּהוּנָה עֲלָאָה. וְאִי לֹא תְהֵא בְהַדְרִיה,
 לֹא אִתְקַשְׁר פְּנִיחָס בְּדַרְגָּא דְכְהוּנָה עֲלָאָה, דְּהָא
 בְּרִית דְּבִקָּא אִיהוּ תְדִיר בְּיַמִּינָא עֲלָאָה. וְיַמִּינָא
 עֲלָאָה דָּא, זְמִין לְמַבְנֵי בֵּי מַקְדָּשָׁא, דְּאִיהוּ
 בְּרִית.

(תהלים לו) וְצַדִּיק חוֹנֵן וְנוֹתֵן).
 וּמֹשֶׁה פָּה אָמַר, הַנְּנִי נוֹתֵן לוֹ אֶת
 פְּרִיָתִי. כְּמָוֹ שְׂצַדִּיק שְׁלַמְעֵלָה
 נוֹתֵן, גַּם אֲנִי הַנְּנִי נוֹתֵן, מִתְּנָה
 לְהַחֲזִיר מִתְּנָה הִיא, וּבִשְׂבִיל
 בְּרִית זוֹ הַרְוִיחַ כְּהוּנָה עֲלִיוּנָה. וְאִם
 לֹא תְהִיָּה אִתּוּ, לֹא יִתְקַשְׁר פְּנִיחָס
 בְּדַרְגָּת כְּהוּנָה עֲלִיוּנָה, שְׁהָרִי בְּרִית
 דְּבִקָּה תְמִיד בְּיַמִּין עֲלִיוּן. וְיַמִּין
 עֲלִיוּן זֶה עֲתִיד לְבָנוֹת בֵּית מַקְדָּשׁ,
 שְׁהוּא בְּרִית.

אָמַר רַבִּי אַבָּא, נִזְכְּרִי בְּדָבָר
 אֶחָד שְׁשִׁמְעִתִּי מִהֶמְנוּרָה
 הַקְּדוּשָׁה, שְׁשִׁמַּע מִשְׁמוֹ שֶׁל רַבִּי
 אֱלִיעֶזֶר. יוֹם אֶחָד בָּא לְפָנָיו גּוֹי
 אֶחָד וְאָמַר לוֹ: זֶקֶן זֶקֶן, שְׁלֹשׁ
 בְּעִוּוֹת אֲנִי רוֹצֵה לְתַבַּע מִמֶּךָ.
 אַחַת, שְׂאֲתָם אוֹמְרִים שִׁיבְנָה לָכֶם
 בֵּית מַקְדָּשׁ אַחֵר, וְהָרִי לֹא הָיוּ
 לְהַבְנוֹת אֵלָּא רַק פְּעֻמִּים - בֵּית
 רֵאשׁוֹן וּבֵית שְׁנִי. בֵּית שְׁלִישִׁי (ובית
 רְבִיעִי) לֹא תִמְצָא בַּתּוֹרָה, וְהָרִי מַה
 שְׁהִיָּה לוֹ לְהַבְנוֹת כְּכֹר נִבְנוּ,
 וְלַעוֹלָם אֵין בּוֹ יוֹתֵר, שְׁהָרִי שְׁנִי
 בְּתֵי יִשְׂרָאֵל קָרָא לְהֵם הַפְּסוּק,
 וְכָתוּב (חגי ב) גְּדוֹל יְהִיָּה כְבוֹד
 הַבַּיִת הַזֶּה הָאֲחֵרוֹן מִן הָרֵאשׁוֹן.
 וְעוֹד, שְׂאֲתָם אוֹמְרִים שְׂאֲתָם
 קְרוּבִים לְמַלְאָךְ הָעֲלִיוּן יוֹתֵר מִכָּל
 שְׂאֵר הָעַמִּים. מִי שְׁקָרוּב לְמַלְאָךְ
 הוּא שְׂמַח (יוֹתֵר) תְּמִיד, בְּלִי צַעַר,
 בְּלִי פַחַד, בְּלִי דַחַק, וְהָרִי אֲתָם
 בְּצַעַר וּבְדַחַק וּבְגִזּוֹן תְּמִיד יוֹתֵר
 מִכָּל בְּנֵי הָעוֹלָם, וְלָנוּ לֹא הִתְקַרַּב
 צַעַר וְדַחַק וְגִזּוֹן כָּלֵל. אָנוּ קְרוּבִים
 לְמַלְאָךְ הָעֲלִיוּן, וְאֲתָם רְחוּקִים
 מִמֶּנּוּ, וְלָכֵן יֵשׁ לָכֶם צַעַר וְדַחַק,
 אֲבָל וְגִזּוֹן, מַה שְׂאִין לָנוּ.

אָמַר רַבִּי אַבָּא, אֲדַפְרָנָא מְלָה חֲדָא, דְּשִׁמְעָנָא
 מְבוּצִינָא קְדִישָׁא, דְּשִׁמַּע מִשְׁמִיָּה דְּרַבִּי
 אֱלִיעֶזֶר. יוֹמָא חַד, אֲתָא לְקַמִּיָּה חַד חַפִּים גּוֹי,
 אָמַר לִיָּה סָבָא סָבָא, תִּלְתַּת בְּעִיָּין (דף רכ"א ע"א)
 בְּעִינָא לְמַתְבַּע מְנָה. חַד, דְּאֲתוֹן אֲמַרִּין דִּיתְבְּנֵי
 לָכוּ בֵּי מַקְדָּשָׁא אַחְרָא, וְהָא לֹא הָווּ לְמַבְנֵי
 אֵלָּא תְרֵי זְמַנִּין, בֵּית רֵאשׁוֹן וּבֵית שְׁנִי, בֵּית
 שְׁלִישִׁי (ובית רְבִיעִי) לֹא תִשְׁפַּח בְּאוּרִיָּתָא, וְהָא מַה
 דְּהוּא לִיָּה לְמַבְנֵי, כְּכֹר אֲתַבְּנוֹן, וְלַעוֹלָם לִית
 בִּיהַּ יוֹתֵר, דְּהָא תְרֵי בְתֵי יִשְׂרָאֵל קָרָא לוֹן קָרָא.
 וּכְתִיב, (חגי ב) גְּדוֹל יְהִיָּה כְבוֹד הַבַּיִת הַזֶּה
 הָאֲחֵרוֹן מִן הָרֵאשׁוֹן.

וְעוֹד, שְׂאֲתָם לֹא אוֹכְלִים נְבִלוֹת
 וּטְרַפּוֹת פְּדֵי שְׁתַּהֲיוּ בְּרִיאִים
 וְגוֹפְכֶם יְהִיָּה בְּכַרְיָאוֹת. אָנוּ
 אוֹכְלִים כָּל מַה שְׂרוּצִים, וְאָנוּ

וְתוּ, דְּאֲתוֹן אֲמַרִּין, דְּאֲתוֹן קְרַבִּין לְמַלְכָּא
 עֲלָאָה, יִתִּיר מְכָל שְׂאֵר עַמִּין, מְאֵן
 דְּמִתְקַרִּיב לְמַלְכָּא, אִיהוּ חֲדֵי (תִּיר) תְּדִיר, בְּלֹא
 צַעַרָא, בְּלֹא דְחִילוּ, וּבְלֹא דְחִיקוּ. וְהָא אֲתוֹן
 בְּצַעַרָא וּבְדַחַקָא וּבִיגוּנָא תְדִיר, יִתִּיר מְכָל בְּנֵי
 עֲלָמָא. וְאָנֹן לֹא אֲתַקְרִיב לָן צַעַרָא וְדַחַקָא
 וְיִגוּנָא כָּלֵל. אָנֹן קְרַיְבִין לְמַלְכָּא עֲלָאָה, וְאֲתוֹן
 רְחִיקִין מִנִּיהַ, וְעַל דָּא אִית לָכוּ צַעַרָא וְדַחַקָא
 אֲבָלָא וְיִגוּנָא, מַה דְּלֹא אִית לָן.
 וְתוּ, דְּאֲתוֹן לֹא אֲכָלִי נְבִלָה וּטְרַפָּה, בְּגִין
 דְּתַהוּוֹן בְּרִיאִין, וְגוֹפָא דְלָכוּן לְהוּי
 בְּכַרְיָאוֹתָא. אָנֹן אֲכָלִינֵן כָּל מַה דְּבַעִינֵן, וְאָנֹן תְּקִיפִין בְּחִילָא בְּכַרְיָאוֹתָא,

וְכָל שְׂיִפוֹן דִּילָן בְּקִיּוּמֵיהוּ. וְאַתּוֹן דְּלֵא
אַכְלִין, חֲלָשִׁין פְּלִכוּ בְּמַרְעִין בִּישִׁין, וּבַתְּבִירוּ
יִתִיר מִפֶּל שְׂאֵר עֲמִין. עֲמָא דְסַנֵּי לְכוּן אֲלֵהֲכוּן
בְּכֵלָא. סָבָא סָבָא, לָא תִימָא לִי מְדִי, דְּלֵא
אַשְׁמְעִינָךְ, וְלֵא אֶקְבֵּל מִנָּךְ. זְקִיף עֵינּוּי רַבִּי
אַלְעִזָּר, וְאַשְׁגַּח בֵּיהּ, וְאַתְעֵבִיד תְּלֵא דְגַרְמִי.
בֵּינן דְנָח רוּגְזִיָּה, אֶהְדֵּר רִישִׁיָּה וּבְכָה, וְאָמַר,
(תהלים ח) יי אֲדוֹנָנוּ מָה אֲדִיר שְׁמֵךְ בְּכָל

הָאָרֶץ. פְּמָה תְּקִיף חִילָא דְשְׁמָא קְדִישָׁא,
תְּקִיפָא בְּכָל אַרְעָא, וְכַמָּה חֲבִיבִין מְלִי
דְּאוּרִייתָא, דְּלִית לָךְ מְלָה זְעִירָא דְלֵא תְשַׁפַּח
לָהּ בְּאוּרִייתָא, וְלִית מְלָה זְעִירָא דְאַתִּיָּא
בְּאוּרִייתָא, דְּלֵא נִפְקַת מִפּוּמֵיהּ דְּקוּדְשָׁא בְּרִיף
הוּא. מְלִין אֲלִין דְּשָׂאֵל הוּא רְשָׁע, אֲנָא
שְׂאֲלָנָא יוֹמָא חַד לְאַלְיָהּ, וְאָמַר דְּהָא
בְּמַתִּיבְתָא דְרַקִיעָא, אַתְסַדְרוּ קַמֵּיהּ דְּקוּדְשָׁא
בְּרִיף הוּא, וְהָכִי הוּא.

דְּכַד נִפְקוּ יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם, בַּעַא קְדִישָׁא בְּרִיף
הוּא לְמַעַבְד לוֹן בְּאַרְעָא, פְּמִלְאֲכִין
קְדִישִׁין לְעִילָא, וּבַעַא לְמַבְנֵי לוֹן בֵּיתָא
קְדִישָׁא, וְלִנְחָתָא לִיהּ מִגּוֹ שְׁמֵי רַקִיעִין,
וְלִנְטָעָא לוֹן לְיִשְׂרָאֵל, נְצִיבָא קְדִישָׁא, פְּגוּוֹנָא
דְּדִיוֹקְנָא דְלְעִילָא. הָדָא הוּא דְכְּתִיב, (שמות טו)
תְּבִיאֲמוּ וְתִטְעֲמוּ בְּהַר נֹחַלְתָּךְ. בְּאֵן אַתְר בְּמִכוּן
לְשַׁבְתָּךְ פְּעֵלְתָּ יי. בְּהָהוּא דְפְעֵלְתָּ אַנְתָּ יי, וְלֵא
אַחְרָא. מִכוּן לְשַׁבְתָּךְ פְּעֵלְתָּ יי, דָּא בֵּית רֵאשׁוֹן.
מְקַדֵּשׁ יי פּוֹנְנֵי יְדִידָךְ, דָּא בֵּית שְׁנִי. וְתַרְוֵייהוּ,
אוּמְנוּתָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא אֵינּוּן.

וּמְדִאֲרֵגִיזוּ קַמֵּיהּ בְּמַדְבְּרָא, מִיתוּ, וְאַכְנָס לוֹן
קְדִישָׁא בְּרִיף הוּא לְבַנְיָיָהוּ בְּאַרְעָא.
(אוליפו עובדיהון) וּבֵיתָא אַתְבְּנֵי עַל יְדָא דְבַר נֶשׁ,
וּבְגִין כֶּף לָא אַתְקֵיִים. וּשְׁלֵמָה הָוָה יַדַּע, דְּבְגִין
דְּהָא עוּבְדָא דְבַר נֶשׁ לָא יַתְקֵיִים, וְעַל דָּא

חֲזָקִים בְּכַח בְּבְרִיאוֹת, וְכָל
אַיְבָרֵינוּ בְּעַמְדָם. וְאַתֶּם שְׂלֵא
אוּכְלִים, חֲלָשִׁים פְּלִכְם בְּחֵלְאִים
רְעִים וּבְשִׁבְר יוֹתֵר מִכָּל שְׂאֵר
הַעֲמִים. עִם שְׁשׁוּנָא אֶתְכֶם
אַלְהֵיכֶם בְּכָל. זְקוּן זְקוּן, אַל תֵּאמַר
לִי דְבַר, שְׂלֵא אֲשַׁמַּע אוֹתְךָ וְלֵא
אֶקְבֵּל מִמָּךְ. הַרִים רַבִּי אֲלַעֲזָר
עֵינּוּי וְהַשְׁגִּיחַ בּוֹ, וְנַעֲשֶׂה גַל שֶׁל
עֲצָמוֹת.

בֵּינן שְׁנַח רְגָזוֹ, הַחֲזִיר רֵאשׁוֹ
וּבְכָה, וְאָמַר, (תהלים ח) ה' אֲדִנְיָנוּ
מָה אֲדִיר שְׁמֵךְ בְּכָל הָאָרֶץ. פְּמָה
חֲזַק כַּח הַשֵּׁם הַקְּדוֹשׁ, חֲזַק בְּכָל
הָאָרֶץ, וְכַמָּה חֲבִיבִים דְּבָרֵי
הַתּוֹרָה, שְׂאִין לָךְ דְּבַר קִטְוִן שְׂלֵא
תִמְצָא בַתּוֹרָה, וְאִין לָךְ דְּבַר קִטְוִן
שְׂבָא בַתּוֹרָה שְׂלֵא יֵצֵא מִפִּי
הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. דְּבָרִים אֱלוֹ
שְׂשָׂאֵל אוֹתוֹ רְשָׁע, אֲנִי שְׂאֲלִיתִי
יוֹם אֶחָד אֶת אֱלֹהֵינוּ, וְאָמַר שְׁהָרִי
בִּישִׁיבַת הַרְקִיעַ הַסְתַּדְרוּ לִפְנֵי
הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. וְכַף זֶה:

שְׁכַשְׂצֵאוּ יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם רְצָה
הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְעֲשׂוֹתֶם בְּאַרְץ
כְּמִלְאָכִים קְדוֹשִׁים שֶׁל מַעְלָה,
וְרְצָה לְבַנּוֹת לָהֶם בֵּית קְדוֹשׁ
וְלְהוֹרִידוֹ מִתּוֹךְ שְׁמֵי הַרְקִיעִים
וְלִנְטָע אֶת יִשְׂרָאֵל, נְצִיב קְדוֹשׁ,
כְּמוֹ הַדְּמוּת שְׁלֵמָעֵלָה. זֶהוּ
שְׁכַתוֹב (שמות טו) תְּבִיאֲמוּ וְתִטְעֲמוּ
בְּהַר נֹחַלְתָּךְ. בְּאִיזָה מְקוֹם. בְּמִכוּן
לְשַׁבְתָּךְ פְּעֵלְתָּ ה'. בְּאוֹתוֹ שְׁפַעֲלָתָּ
אַתָּה ה', וְלֵא אַחַר. מִכוּן לְשַׁבְתָּךְ
פְּעֵלְתָּ ה' - זֶה בֵּית רֵאשׁוֹן. מְקַדֵּשׁ
ה' כּוֹנְנֵי יְדִידָךְ - זֶה בֵּית שְׁנִי.
וּשְׁנֵיהֶם אֲמִנוּת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
הֵם.

וּמִשְׁהַרְגִּיזוּ לִפְנֵינוּ בְּמַדְבְּרָא - מִתּוּ,
וְהַכְנִיס הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶת
בְּנֵיהֶם לְאַרְץ, (למדו מעשיהם) וְהִבִּית
נְבִנָה עַל יְדֵי אָדָם, וְלִכְן לֹא עָמַד.
וּשְׁלֵמָה הָיָה יוֹדֵעַ שְׁמִשׁוּם
שְׁמַעֲשֶׂה זֶה שֶׁל אָדָם לֹא יַעֲמַד,

אמר, (תהלים קכז) אם יי לא יבנה בית שוא עמלו
בוניו בו, דהא לית ליה ביה קיומא. ביומוי
דעזרא, גרם חטאה, ואצטרכון אינון למבני,
ולא הוה ביה קיומא. ועד פען, בניינא קדמאה
דקודשא בריה הוא, לא הוה בעלמא, ולזמנא
דאתי כתיב, (תהלים קמז) בונה ירושלם יי, איהו
ולא אחרא. ובניינא דא אנן מחפאן, ולא
בניינא דבר נש, דלית ביה קיומא כלל.

בית ראשון, ובית שני, יחית לון קדשא בריה
הוא פחדא מלעילא. בית ראשון
באתפסיא, ובית שני באתגליא. ההוא בית
להוי באתגליא, דאתקרי בית שני, דיתחזי לכל
עלמא אומנותא דקודשא בריה הוא. חדוה
שלים, ורעותא דלפא בכל קיומא.

ההוא בית ראשון באתפסיא, אסתלק לעילא,
על גבוי דההוא דאתגליא. וכל עלמא
יחמוז, ענני יקר דסחרן על גבי דההוא
דאתגליא, ובגו דאינון עננין, הוי בית ראשון,
בעובדא טמירא, דסליק עד רום יקר שמייא,
ובניינא דא אנן מחפאן.

ועד פען, לא הוה בעלמא, דאפילו קרתא
דירושלם לא ליהוי אומנותא דבר נש,
דהא כתיב, (זכריה ב) ואני אהיה לה נאם יי חומת
אש סביב וגו'. אי לקרתא כתיב הכי, כל שפן
ביתא, דאיהו דיורא דיליה. ועובדא דא, הוי
אתחזי למהוי ברישא, פד נפקו ישראל
ממצרים, ואסתלק עד לסוף יומין, בפורקנא
(דף רכ"א ע"ב) בתראה.

שארתא אחרא, דודאי אנן קרבין למלפא
עלאה, יתיר מפל שאר עמין. ודאי
הכי הוא, דישראל עבד לון קדשא בריה הוא
לפא דכל עלמא. והכי אינון ישראל בין שאר
עמין, פלפא בין שייפין, פמה דשייפין לא

ועל זה אמר, (תהלים קכז) אם ה' לא
יבנה בית שוא עמלו בוניו בו,
שהרי אין לו בו עמידה. בימי
עזרא גרם החטא, והצטרכו הם
לבנות, ולא היתה בו עמידה. ועד
עכשו בנין הראשון של הקדוש
ברוך הוא לא היה בעולם,
ולעתיד לבא כתוב (שם קמז) בונה
ירושלם ה'. הוא ולא אחר. ולבנין
זה אנו מחפיים, ולא בנין אדם,
שאין לו עמידה כלל.

בית ראשון ובית שני יוריד אותם
הקדוש ברוך הוא פחד
מלמעלה. בית ראשון בכסוי,
ובית שני בגלוי. אותו בית יהיה
בגלוי, שנקרא בית שני, שיראה
לכל העולם אמנות הקדוש ברוך
הוא, חדוה שלמה ורצון הלב
בכל עמידה.

אותו בית ראשון בכסוי עלה
למעלה, על גב אותו שבגלוי.
וכל העולם יראו ענני כבוד
שסובבים על גב אותו שבגלוי.
ובתוף אותם עננים יהיה בית
ראשון במעשה טמיר שעולה עד
רום כבוד השמים, ולבנין זה אנו
מחפיים.

ועד עכשו לא היה בעולם,
שאפלו עיר של ירושלם לא
תהיה אמנות אדם, שהרי כתוב
(זכריה ב) ואני אהיה לה נאם ה'
חומת אש סביב וגו'. אם לעיר
כתוב כף - כל שפן הבית, שהוא
דיוור שלו. ומעשה זה הרי ראוי
להיות בראש פשיצאו ישראל
ממצרים, והסתלק עד לסוף
הימים בגאלה האחרונה.

שארה אחרת, שודאי אנו
קרובים למלך העליון יותר מפל
שאר העמים - ודאי כף זה,
שישראל עשה אותם הקדוש
ברוך הוא לב כל העולם. וכף הם
ישראל בין שאר העמים, כמו לב
בין האכרים. כמו שהאכרים לא

יכולים לעמד בעולם אפלו רגע אחד בלי לב, כף העמים פלם לא יכולים לעמד בעולם בלי ישראל. וכף גם ירושלים בתוף שאר הארצות כמו לב בתוף האיברים, ועל כף היא באמצע כל העולם, כמו לב בתוף האיברים.

וישראל מתנהגין גו שאר עמין, כגוונא דלפא גו שייפין. לפא איהי רכיה וחלש, ואיהו קיומא דכל שייפין, לא ידע מצערא ועקא ויגונא כלל אלא לפא, דביה קיומא, דביה סוכלתנו, שאר שייפין לא אתקריב בהו כלל, דהא לית בהו קיומא, ולא ידעין מדי. כל שאר שייפין לא קריבין למלפא, דאיהו חכמתא וסוכלתנו, דשריא במוחא, אלא לפא. ושאר שייפין, רחיקין מגיה, ולא ידעין מגיה כלל. כף ישראל, למלפא קדישא קריבין, ושאר עמין רחיקין מגיה.

שארתא אחרא, דישראל לא אכלי נבלות וטורפות, וטנופא ולכלוכא דשקצים ורמשים כשאר עמין, הכי הוא, דהא לפא דאיהו רכיה וחלש, ומלפא וקיומא דכל שאר שייפין, לא נטיל למזוניה, אלא ברירו וצחותא דכל דמא, ומזוניה נקי וברירא, ואיהו רכיה וחלש מפלא, ושאר פסולת אנח לכל שייפין, וכל שאר שייפין לא משגחין בהאי, אלא כל פסולת וביש דכלא נטלין, ואינון בתקיפו כמה דאתחזי לון.

וער דא בכל שאר שייפין אית אבעבוועין, שאת או ספחת, סגירו דצרעת. ללפא, לאו מפל הני כלום, אלא איהו נקי ברירא מפלא, לית ביה מומא כלל. כף קדשא ברירא הוא נטיל ליה לישראל דאיהו נקי וברירו דלית ביה מומא על דא כתיב, (שיר השירים ד) כלף יפה רעיתי ומום אין בך. אתא רבי יוסי, נשיק

יכלי למיקם בעלמא אפילו רגעא חדא בלא לפא, הכי עמין פלהו, לא יכלין למיקם בעלמא, בלא ישראל. ואוף הכי ירושלם בגו שאר ארעאן, כלפא בגו שייפין. ועל דא איהי באמצעיתא דכולי עלמא. כלפא גו שייפין.

וישראל מתנהגין גו שאר עמין, כגוונא דלפא גו שייפין. לפא איהי רכיה וחלש, ואיהו קיומא דכל שייפין, לא ידע מצערא ועקא ויגונא כלל אלא לפא, דביה קיומא, דביה סוכלתנו, שאר שייפין לא אתקריב בהו כלל, דהא לית בהו קיומא, ולא ידעין מדי. כל שאר שייפין לא קריבין למלפא, דאיהו חכמתא וסוכלתנו, דשריא במוחא, אלא לפא. ושאר שייפין, רחיקין מגיה, ולא ידעין מגיה כלל. כף ישראל, למלפא קדישא קריבין, ושאר עמין רחיקין מגיה.

שארתא אחרא, דישראל לא אכלי נבלות וטורפות, וטנופא ולכלוכא דשקצים ורמשים כשאר עמין, הכי הוא, דהא לפא דאיהו רכיה וחלש, ומלפא וקיומא דכל שאר שייפין, לא נטיל למזוניה, אלא ברירו וצחותא דכל דמא, ומזוניה נקי וברירא, ואיהו רכיה וחלש מפלא, ושאר פסולת אנח לכל שייפין, וכל שאר שייפין לא משגחין בהאי, אלא כל פסולת וביש דכלא נטלין, ואינון בתקיפו כמה דאתחזי לון.

וער דא בכל שאר שייפין אית אבעבוועין, שאת או ספחת, סגירו דצרעת. ללפא, לאו מפל הני כלום, אלא איהו נקי ברירא מפלא, לית ביה מומא כלל. כף קדשא ברירא הוא נטיל ליה לישראל דאיהו נקי וברירו דלית ביה מומא על דא כתיב, (שיר השירים ד) כלף יפה רעיתי ומום אין בך. אתא רבי יוסי, נשיק